

آفتاب یزد نقش دوگانه‌ی آمریکا در صحنه‌ی سیاسی افغانستان را بررسی می‌کند

آمریکا؛ متحد طالبان یا حامی داعش و القاعده؟!

آفتاب یزد – رضا بردستانی: «علی میثم نظری» مسئول روابط خارجی جبهه مقاومت ملی افغانستان می‌گوید: «در حال حاضر تنها نیروی مخالف طالبان، داعش و القاعده در افغانستان، جبهه مقاومت ملی به فرماندهی «احمد مسعود» است.» این مقام «جبهه مقاومت ملی افغانستان» همچنین گفته است: «ما مجوز ثبت نمایندگی خود را در وزارت دادگستری و سایر سازمان‌های دولتی ایالات متحده دریافت کردیم.» نظری خاطر نشان می‌کند: «کسب مجوز برای ثبت دفتر جبهه سیاسی که هیچ ارتباطی با آمریکا ندارد، کار آسانی نیست. این برای ما از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.»

■ **شورشیان افغان یک بن بست هستند**

در همین حال، «کای تالر» استاد مطالعات جهان در دانشگاه کالیفرنیا یادداشتی که «فارین افرز» آن را با عنوان: «شورشیان افغان یک بن بست هستند» منتشر کرده، به دولت «بایدن» یادآور می‌شود: «اگر خواهان بازسازی جایگاه ایالات متحده نزد افکار عمومی جهانیان هستید این مسئله مستلزم پایان دادن به حمایت از «شبه نظامیان» در خارج از کشور است. »

نویسنده‌ی این مقاله اگرچه روی حوادث افغانستان متمرکز شده است اما به تاریخچه‌ای از دخالت‌های این چنینی – حمایت از شبه‌نظامیان علیه دولت‌ها – در اقصی نقاط جهان اشاره دارد.

«کای تالر» می‌نویسد: «پس از خروج نیروهای زمینی ایالات متحده از افغانستان و کنترل مجدد طالبان بر اوضاع این کشور، اعضای کنگره و بازیگران مخالف طالبان، خواستار حمایت از شورش‌های جدید ضدطالبان شدند.» انطور که در همین پاراگراف آمده، دو تفکر بر فضای سیاست خارج امریکا حاکم است؛

– بخشی که موافق دخالت‌های اینچنینی است

– بخشی که مخالف و منتقد ادامه این روند است

■ **نیروهای احمد مسعود از نظر آمریکایی‌ها شورش محسوب می‌شوند؟!**

اما نکته‌ی قابل تأمل؛ اضافه کردن نیروهای «احمد مسعود» به شورش‌یانی است که علیه طالبان می‌جنگند! در بخشی از این یادداشت آمده: «جبهه مقاومت ملی که اکنون در تاجیکستان مستقر است، در هفته‌های اخیر تلاش‌های لابی‌گری در واشنگتن را افزایش داده و به دنبال حمایت برای مبارزه جدید علیه طالبان است.» مسئله‌ای که به نظر می‌رسد چندان دور از واقعیت نباشد اما این که هدف از این لابی‌گری دقیقاً چیست را باید به بعد از زمستان سخت افغانستان موکول کرد! مقاله نویس «فارین افرز» با تکیه بر «مجران بشردوستانه در افغانستان»، «سرکوب مجدد زنان و اقلیت‌ها» و «تردید در مورد تعهدات طالبان مبنی برعدم ارائه پایگاه به القاعده و سایر سازمان‌های تروریستی» یادآور شده است: «همکن است برخی از سیاست‌گذاران امریکا به طور فزاینده‌ای وسوسه شوند که به شورشیان فرصت بدهند. این یک اشتباه است، تکرار اشتباهات ایالات متحده در ایجاد مشارکت با گروه‌های مسلح غیرقابل پاسخگو و باقلوه سوسه استناده‌گر یا فاسد در افغانستان و جاهای دیگر آن هم گروه‌هایی که می‌توانند قوانین بین‌المللی را نقض کنند.»

«کای تالر» تأکید می‌کند: «اگر دولت بایدن می‌خواهد به وعده‌های خود مبنی بر ارزش‌گذاری حقوق بشر و تقویت نظم بین‌المللی مبتنی بر قوانین عمل کند، باید کمک به گروه‌های مسلح غیردولتی در افغانستان و فراتر از آن را قطع کند.» موضوعی که به نظر می‌رسد در صحنه‌ی سیاست چندان عملیاتی نباشد.

■ **بشت پرده‌های ایالات متحده**

نویسنده‌ی مقاله‌ی مورد نظر معتقد است: «همانطور که تحقیقات جدید نشان می‌دهد، روابط دولت آمریکا با گروه‌های مسلح بسته به توازن قوا بین آن‌ها و اهداف استراتژیک که دنبال می‌شوند، متفاوت است. کشورها می‌توانند به گروه‌های مسلح تقووض کنند تا وظایفی را که دولت خودش انجام می‌دهد، اگر محدودیت‌های سیاسی یا منابع وجود نداشته باشند، برعهده گیرند.»

این یادداشت سپس به تاریخچه‌ای از این گونه رفتارها پرداخته می‌نویسد: در دهه ۱۹۸۰، ایالات متحده شورشیان «کنترا» را در نیکاراگوئه سازماندهی کرد. و به جای یک مداخله نظامی غیرمحبوب از نظر سیاسی، تأمین کرد. شیوه‌ی دیگر، اما ممکن است دولت‌ها از گروه‌های مسلح مرتبط با اهداف ایدئولوژیک خود حمایت کنند، مانند معمر قذافی، دیکتاتور سابق لیبی که گروه‌های جدایی طلب باسک و ایرلند شمالی را تسلیح و آموزش می‌داد.

فارین افرز در مقاله انتقاد از شیوه‌های دوگانه‌ی آمریکا در برخورد با گروه‌های شورش در دیگر کشورها می‌نویسد: ایالات متحده به طور مرتب از حمایت روسیه از شورشیان در شرق اوکراین انتقاد می‌کند و حملات هوایی علیه شبه‌نظامیان مورد حمایت ایران در عراق انجام می‌دهد، با این حال این کشور سابقه‌ی طولانی در همکاری با گروه‌های مسلح دارد. شورش‌های ضد کمونیستی در طول جنگ سرد کمک‌های گسترده‌ای دریافت کردند – از جمله مجاهدین در افغانستان، که به ایجاد القاعده کمک کردند – همچنین اخیراً، ایالات متحده با شورشیان و شبه نظامیان در افغانستان، عراق، لیبی و سوریه ارتباط برقرار کرده است. این گروه‌ها توسط ایالات متحده تأمین مالی می‌شوند، اما به ندرت در کنترل واشنگتن هستند. بنابراین، ایالات متحده مشروعیت کمی برای درخواست از دیگران برای اجتناب یا کنترل چنین روابطی دارد و اساساً کسی گوشش به حرف‌های مقامات سفید بدهکار نیست!

«کای تالر» معتقد است: اگر دولت بایدن و کنگره متعهد به کاهش ارتباط‌گیری با گروه‌های مسلح باشند، این وضعیت تغییر می‌کند، و در نتیجه می‌تواند نقض حقوق بشر و واکنش شدید علیه نیروهای آمریکایی را نیز کاهش دهد که نتیجه‌ی طبیعی این امر، تقویت نظم بین‌المللی است یا به تغییر قوانین بین‌الملل همسو می‌شود و دولت‌ها را در قبال شرکای گروه مسلح خود مسئولیت‌پذیر می‌کند. هرچند در دورنمای این مسئله سیاست‌گذاران و عموم مردم نیز احتمالاً سیاست

غیرنظامیان دارند.

در افغانستان، ایالات متحده به شبه‌نظامیان محلی متکی بود که مکرراً از غیرنظامیان سوسه استفاده و باج‌گیری می‌کردند و واکنش‌های منفی علیه نیروهای آمریکایی ایجاد می‌شد که قبلاً برای جلب‌نظر مردم محلی تلاش می‌کردند. این در حالی است که پاس‌خکو نگه داشتن شرکای گروه‌های مسلح مستلزم نظرات دقیق و حضور در محل است؛ حضور و توانایی‌هایی که ایالات متحده اکنون در افغانستان فاقد آن است.

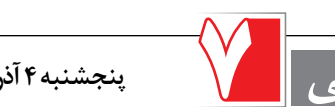
این فقط مربوط به افکار عمومی نیست. گروه‌های مسلحی که با یا برای دولت‌ها کار می‌کردند، وضعیت نامشخصی بر اساس قوانین بین‌الملل داشتند و به دولت‌ها فرصتی برای نقض حاکمیت رقبا و طفره رفتن از مسئولیت نقض حقوق بشر می‌دادند. دادگاه‌های بین‌المللی و دانش حقوقی به طور فزاینده‌ای دولت‌ها را در قبال شرکای گروه‌های مسلحی که به کشورهای دیگر حمله می‌کنند یا به غیرنظامیان آسیب می‌رسانند، مسئول می‌دانند. قوانین جدید در مورد «جنایت تجاوز» به این معنی است که مقامات دولتی نه تنها در قبال حملات نظامی غیرقانونی و غیرموجه بلکه در صورتی که این وظیفه را به شورشیان، مزدوران یا سازمان‌های تروریستی محول کنند نیز مسئول هستند. دادگاه‌های بین‌المللی جنایات جنگی برای یوگسلاوی سابق و سیرالئون به ترتیب مقامات صرب و لیبریا را در مسئول اقدامات شبه‌نظامیان و گروه‌های شورش می‌دانستند که به سازمان‌دهی و تأمین آن‌ها کمک کردند، حتی اگر مقامات مستقیماً تحت فرمان آن‌ها نبودند.

■ **حقوق بشر یک شوخی است؟**

در سال ۲۰۱۶، کمیته بین‌المللی صلیب سرخ نیز تفسیرهای جدیدی درباره کنوانسیون‌های ژنو منتشر کرد و به دولت‌ها پیشنهاد کرد که اکنون وظیفه دارند از احترام به حقوق بشر از سوی شرکای گروه‌های مسلح، صرف‌نظر از اینکه روابطشان چقدر تنگاتنگ است، تضمین کنند. اگر بازیگران دولتی بداندند که احتمالاً برای آسیب رساندن به غیرنظامیان مورد استفاده قرار می‌گیرد، حتی روابط مستتر از هم‌اکنون نیز می‌تواند جنایت محسوب شود، مانند تهیه سلاح برای یک گروه مسلح. مطمئناً، ایالات متحده تاریخ دشواری با قوانین بین‌المللی دارد. نیکاراگوئه هنوز مدیون غرامت‌هایی است که توسط دیوان بین‌المللی دادگستری به دلیل عملیات ایجابکارانه در دهه ۱۹۸۰ صادر شده است، و ایالات متحده با دیوان کیفری بین‌المللی (ICC) رابطه مناقشه‌آمیزی داشته است و از برخی تعقیب‌ها حمایت می‌کند اما هرگز به عضویت آن در نیامده است. دولت بایدن تحریم‌های اعمال شده توسط دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور سابق ایالات متحده علیه مقامات دیوان بین‌المللی کیفری را لغو کرد، اما همچنان مخالفت شدیدی با تحقیقات دیوان بین‌المللی کیفری در مورد جنایات احتمالی در افغانستان و سرزمین‌های فلسطینی داشت. کریم خان، دادستان ارشد جدید دیوان بین‌المللی کیفری گفته است: او ادامه تحقیقات افغانستان را بر تعلقات ایالات متحده متمرکز نخواهد کرد و یک نگرانی بالقوه را در واشنگتن برطرف خواهد کرد. ایالات متحده با محدود کردن روابط گروه‌های مسلح، مسئولیت آن‌ها، و چارچوب‌بندی آن‌ها بر اساس اطاعت از قوانین بین‌المللی، می‌تواند از گذشته‌آشفته خود فاصله گرفته و سیستم حقوقی بین‌المللی را تقویت کند. با این حال، بعد است که دولت ایالات متحده خود را در معرض پاسخگویی حقوقی بین‌المللی قرار دهد، بنابراین ممکن است وسوسه روی آوردن به شرکای گروه‌های مسلح برای مقابله با رقبا باقی بماند.

فارین افرز در قسمت پایانی این مقاله آورده: با اندک اقبال عمومی و پیشنهادهای همکاری مربوطه در مقاله‌های نتیجه‌ساز و کارهای مهم بین‌المللی مانند سازمان ملل متحد، APEC، G۲۰ و سازمان همکاری شانگهای گنجانده شده است. در طول کارشناسان امنیتی حتی خواستار حمایت از دست‌های از شورشیان برای حمله به کشتی‌های تجاری چینی شده‌اند. با این حال همه شرکا برابر نیستند. در حالی که گروه‌های مسلح محلی ممکن است دانش روی زمینی قوی‌تری نداشته باشند – و حتی «کنار غیرقابل قبول» دخالت در حملات به رقبا ممکن است – در سطح بین‌المللی میباشند – این در حالی است که اساساً پیوند با گروه‌های مسلح و شورش‌ی به راحتی نتیجه معکوس می‌دهد. به عنوان مثال، ترکیه همکاری ایالات متحده با شورشیان کرد در سوریه را به عنوان نشانه‌ای از حمایت ایالات متحده از شورشیان کرد تلقی می‌کند و این کشور را مسئول حملات ادعایی نیروهای کرد در عراق می‌داند. گروه‌های مسلح ممکن است از حمایت ایالات متحده برای ایجاد اقوام خود استفاده کنند و در عین حال از مردم محلی سوسه استفاده کنند، یک اتفاق متأسفانه رایج در افغانستان که باعث حمایت از طالبان شد. نیروهای زمینی ایالات متحده نمایل دارند به جای اینکه با شرکای خود کار کنند به تنهایی کار کنند. این میان افکار عمومی و کارشناسان سیاست خارجی به متحندان دولتی اعتماد بیشتری دارند و آن‌ها را به مشارکت با گروه‌های مسلح ترجیح می‌دهند.

«کای تالر» می‌نویسد: بسیاری از محافظه‌کاران به طور یکسان واختر که سیاست خارجی محدودتر سا مداخله خارجی کمتر هستند. لیبرال‌ها خواهان نظم بین‌المللی قوی‌تر با همکاری بیشتر ایالات متحده در سطح جهانی هستند. اجتناب از مشارکت گروه‌های مسلح و گره زدن آن تصمیم به قوانین بین‌المللی این ترجیحات را متعادل می‌کند. دولت بایسیدن در حال ارزیابی مجدد اولویت‌های استراتژیک ایالات متحده و بازسازی اعتبار و رهبری ایالات متحده در صحنه جهانی است. کاهش درگیری با گروه‌های مسلح در خارج از کشور تنها می‌تواند به این تلاش‌ها کمک کند. ایالات متحده برای اینکه بتواند چیزی فراتر از کشورهای قدرتمند باشد که هر کاری را که می‌خواهند انجام می‌دهند، باید الگوی خود قرار دهد: نه تنها از کشورهای دیگر به‌عنوان قانون‌شکن انتقاد کند، بلکه خود نیز از قوانین پیروی کند.

گروسی:

مذاکراتم با ایران بی نتیجه ماند

در سخنرانی آغازین خود گفت: در ۲۳توامبر ۲۰۲۱ در تهران با محمد اسلامی، معاون رئیس‌جمهور و رئیس سازمان انرژی اتمی ایران و حسین امیرعبداللهیان وزیر امور خارجه ایران دیدار کردم. گروسی با اشاره به گزارش‌های اخیر ازانس دربره برنامه هسته‌های ایران، افزود: علیرغم تمام تلاش‌هایم، این مذاکرات و راینزی‌های گمسترده برای پرداختن به مسائل باقی‌مانده پادمانی ایران که جزئیات آن در این دو گزارش آمده است، بی‌نتیجه ماند.

سفیر چین در تهران مطرح کرد

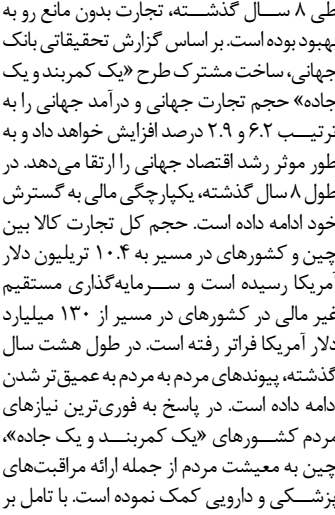
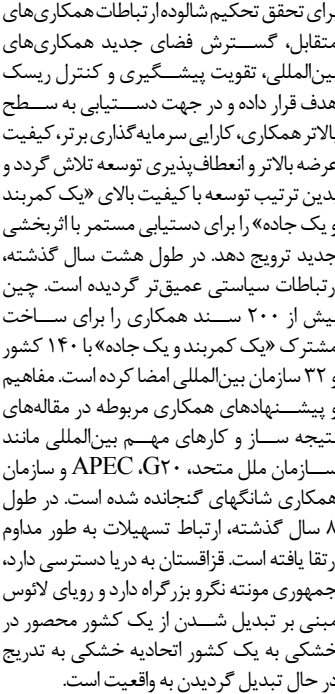
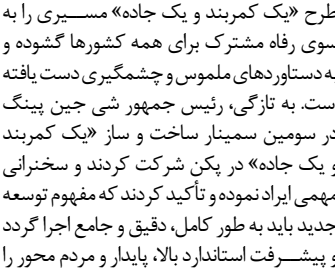
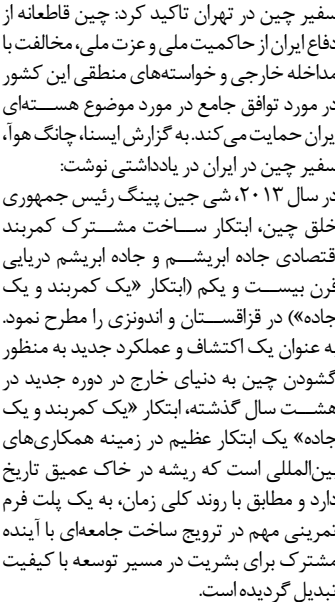
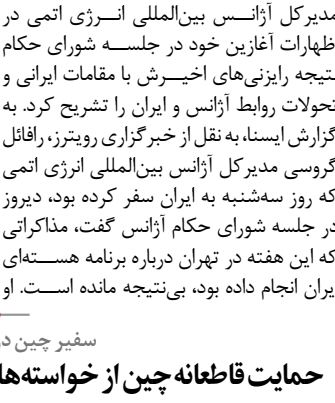
حمایت قاطعانه چین از خواسته‌های منطقی ایران درباره توافق هسته‌ای

آینده همکاری آموزش و پرورش «برنامه آموزش سینولوژیست‌های جوان» ۳۶۰ متخصص سینولوژیست جوان از ۹۵ کشور آموزش داده است. شرکتهای چینی برای کشورهایی که در مسیر کمربند و جاده قرار دارند بیش از ۲۰۰۰۰۰ شغل ایجاد کرده‌اند. ۷.۶ میلیون نفر در کشورهای مربوطه از فقر شدید و ۲۲ میلیون نفر از فقر متوسط خارج گردیده‌اند.

از ابتدای سال جاری، چین طرح مشارکت توسعه قرن بیست و یکم (بتکار «یک کمربند و یک جاده») در قزاقستان و اندونزی را مطرح نمود. به عنوان یک اکتشاف و عملکرد جدید به منظور گشودن چین به دنیای خارج در دوره جدید و هشت سال گذشته، ابتکار «یک کمربند و یک جاده» یک ابتکار عظیم در زمینه همکاری‌های بین‌المللی است که ریشه در خاک عمیق تاریخ دارد و مطابق با روند کلی زمان، به یک پلت فرم تمرینی مهم در ترویج ساخت جامعه‌ای با آینده مشترک برای بشریت در مسیر توسعه با کیفیت تبدیل گردیده است.

طرح «یک کمربند و یک جاده» مسیری را به سوی رفاه مشترک برای همه کشورها گشوده و به دستاوردهای ملموس و چشمگیری دست یافته است. به تازگی، رئیس‌جمهور شی جین پینگ در سومین سمینار ساخت و ساز «یک کمربند و یک جاده» در پکن شرکت کردند و سخنرانی مهمی ایراد نموده و تأکید کردند که مفهوم توسعه جدید باید به طور کامل، دقیق و جامع اجرا گردد و پیشرفت استاندارد بالا، پایدار و مردم‌محور را برای تحقق تحکیم‌شده‌ایز تاطات همکاری‌های متقابل، گسترش فضای جدید همکاری‌های بین‌المللی، تقویت پیشگیری و کنترل ریسک هدف قرار داده و در جهت دستیابی به سطح بالاتر همکاری، کارایی سرمایه‌گذاری برتر، کیفیت عرضه بالاتر و انعطاف‌پذیری توسعه تلاش گردد و بدین ترتیب توسعه با کیفیت بالای «یک کمربند و یک جاده» را برای دستیابی مستمر با اثربخشی جدید ترویج دهد. در طول هشت سال گذشته، ارتباطات سیاسی عمیق‌تر گردیده است. چین بیش از ۲۰۰ سند همکاری را برای تساهل مشترک «یک کمربند و یک جاده» با ۱۴۰ کشور و ۳۲ سازمان بین‌المللی امضا کرده است. مفاهیم

و پیشنهادهای همکاری مربوطه در مقاله‌های نتیجه‌ساز و کارهای مهم بین‌المللی مانند سازمان ملل متحد، APEC، G۲۰ و سازمان همکاری شانگهای گنجانده شده است. در طول ۸ سال گذشته، ارتباط تسهیلات به طور مداوم ارتقا یافته است. قزاقستان به دریا دسترسی دارد، جمهوری مونتنگرو بزرگراه دارد و روسیا، لائوس مینی بر تبدیل شدن از یک کشور محصور در خشکی به یک کشور اتحادیه خشکی به تدریج در حال تبدیل گردیدن به واقعیت است. طی ۸ سال گذشته، تجارت بدون مانع رو به بهبود بوده است. بر اساس گزارش تحقیقاتی بانک جهانی، ساخت مشترک طرح «یک کمربند و یک جاده» حجم تجارت جهانی و درآمد جهانی را به طور موثرتر از اقتصاد جهانی را ارتقا می‌دهد. در طول ۸سال گذشته، یکپارچگی مالی به گسترش خود ادامه داده است. حجم کل تجارت کالا بین چین و کشورهای در مسیر به ۱۰.۴ تریلیون دلار آمریکا رسیده است و سرمایه‌گذاری مستقیم غیر مالی در کشورهای در مسیر از ۱۳۰ میلیارد دلار آمریکا فراتر رفته است. در طول هشت سال گذشته، پیوندهای مردم به مردم به عمیق‌تر شدن ادامه داده است. در پاسخ به فوری‌ترین نیازهای مردم کشورهای «یک کمربند و یک جاده»، مردم کشورهای «یک کمربند و یک جاده» چین به معیشت مردم از جمله ارائه مراقبت‌های پزشکی و دارویی کمک نموده است. با تأمل بر

ظریف:

برخی در آمریکا حاضرند برای حمایت از اسرائیل قانون اساسی کشور را لنگدآمد کنند

وزیر امور خارجه پیشین کشورمان در پیامی توییتی در حمایت بی‌چون و چرای آمریکا از رژیم صهیونیستی انتقاد کرد. به گزارش ایسنا، محمدجواد ظریف وزیر امور خارجه پیشین کشورمان با انتقاد از حمایت‌های دولتی آمریکا از رژیم صهیونیستی، در پیامی توییتی حدودی برای این وجود ندارد؟

عراق

خشی‌سازی یکی از خطرناک‌ترین شبکه‌های جاسوسی در عراق

گروه اطلاع‌رسانی امنیتی عراق از خشی کردن یکی از خطرناک‌ترین شبکه‌های جاسوسی و هک خبری روسیا‌لیوم، گروه اطلاع‌رسانی امنیتی عراق اعلام کرد، براساس داده‌های اطلاعاتی که از سوی دولت‌سازان جنوب صلاح‌الدین کردستان وجود شبکه هک اطلاعاتی در استان کر بلا به دست آمد دستگاه امنیت ملی در جنوب صلاح‌الدین

گروه اطلاع‌رسانی امنیتی عراق از خشی کردن یکی از خطرناک‌ترین شبکه‌های جاسوسی و هک خبری روسیا‌لیوم، گروه اطلاع‌رسانی امنیتی عراق اعلام کرد، براساس داده‌های اطلاعاتی که از سوی دولت‌سازان جنوب صلاح‌الدین کردستان وجود شبکه هک اطلاعاتی در استان کر بلا به دست آمد دستگاه امنیت ملی در جنوب صلاح‌الدین

عراق